

Bomvokterske til Rondene

Fra Aftenpostens medarbeidere
Gunnar Berg og Rolf M. Aagaard
Otta, 1. juli.

Det bilende feriefolk møter i disse dager mange som har sin arbeidsplass ved veibommer. Det er på denne årstid at andelshavere av seter- og skogsveier skal skaffe seg inntekter til nødvendige reparasjoner og nedbetalinger på lån.

Margit Johansen fra Barhaugen ved Otta traff vi ved Ulafossen i ilen overfor Otta, underveis til seter- og hyttegrennen Mysuset i utkanten av Rondane-massivet. En liten vaktbu er satt opp ved den rød- og hvitfarvede bom, og i lange stunder har hun ikke annet å kose seg med enn suset fra fossen og lesestoffet. Ifjor høst derimot var det litt av en invasjon av villmink. Den ene kom like godt inn i vaktbua til henne. Om dagen er det veivokter Ola Stampeløkken som tar inn bompengene, etter kl. 17 er det fru Johansens tur.

— Hvor mange biler passerer i løpet av en sommerkveld?

— Det er vanskelig å svare på. Det kan bli opptil 50. Men så er det kvelder da det er helt stille.

— Turister alle sammen?

— Nei, bygdefolk er også oppe på Mysuset en sommerkveld, nokså mange enkelte dager.

— Noen som sniker seg forbi uten å betale?

— Ja, noen, men ikke så mange.

— Er det noen som prutter?

— Det kan hende, men ofte er det ikke.

— Er det nordmennene som prutter?

— Ja, men utlendingene også. Det går bra her, ingen har nektet å betale.

— Og hvis noen nektet?

— Da må de snu. Om natten er bommen oppe, så da kan bilistene kjøre uten å betale. Men det er ikke så mange som er ute da.

— Hvem eier veien opp til Mysuset?

— Mange private har andeler, folk nede i dalen som har setre på Mysuset, og så er det hytteeiere på Mysuset.

— Er det moro med turisttrafikk?

— Ja, det er det. Folk er så greie.

Om dagen er fru Johansen med på å drive gårdsbruk på Barhaugen. Husene er gamle, men

pene, og på denne årstid er det nokså stille på gården. Kuene er slaktet, og de 80 sauene med lam er langt til fjells. Tilbake er husstellet og stell av poteter og bygg — slik at avlingene kan bli så gode som mulig.

— Hvordan er det med fisk i Ula?

— Det har vært bra med fisk, men det er vel villminken som har tatt den.

— Si meg hvordan gikk det med den villminken som kom inn i vaktbua til Dem?

— Å, den, ja. Nei, den var ikke så redd av seg.

Margit Johansen er klar til å ta imot bompenger ved Ulafossen mellom Otta og Mysuset. I bakgrunnen Lorensstaa gård.